ఉదయం పదిగంటలు కావస్తోంది.

అతనినే చూస్తున్నాను. అరగంట నుంచీ అతను అక్కడే నిలబడివున్నాడు. అతని దగ్గర ఇంకా చాలామంది మనుషులు నిల్చుని అసహనంగా అటూ ఇటూ దిక్కులు చూస్తున్నారు.

అతను చాలా [illegible] వున్నాడు. ఖరీదైన [illegible] వుంది. [illegible] దువ్వుకున్నాడు. కళ్ళకు నల్లని అద్దాలు పెట్టుకున్నాడు. ఎడమచేతి మధ్యవేలికి ఎరుపురాయి వుంగరం కూడా వుంది. ఎండ దానిమీద పడుతున్నప్పుడు తళుక్కున మెరుస్తోంది.

సాధారణంగా నా ఎన్నికలో పొరపాటు ఉండదు. అతను తప్పకుండా డబ్బున్నవాడే అయి వుంటాడు. అతని దగ్గర పర్సు - ఆ పర్సులో కనీసం ఓ వందరూపాయలు వుండే వుంటాయి.

నా అంచనా తప్పు అయ్యే అవకాశం లేదు.

[illegible] -

- [illegible]

[illegible]...

[illegible] దొంగతనం [illegible]...

[illegible]

తమ్ముడు

అక్కడినుంచి [illegible] షాపువైపు నడిచాను.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

నించి డబ్బు తీస్తున్నప్పుడు చూశాను అందులో పదిరూపాయల కాగితాలు కనీసం ఓ ఇరవై వుండే వుంటాయి.

నా సంతోషానికి అంతులేదు.

ఆ పర్సును కొట్టెయ్యగలిగితే రెండు రోజులవరకు హాయిగా గడిపెయ్యొచ్చు.

ఇంతకీ నా అదృష్టం ఎలా వున్నదో ఈ రోజు. ప్రతిరోజూ అదృష్టంగురించి ఆలోచించటం నాకో అలవాటైపో యింది. ఎందుకంటే నేను చిన్నతనం నించే చాలా దురదృష్టవంతుణ్ని. అందుకే నాకెవరూ [illegible]. [illegible] వాడిగా నేను మిగిలిపోయాను.

[illegible] తర్వాత [illegible] సిగరెట్టు ముట్టించాను. [illegible] పీలుస్తూ [illegible] [illegible] రాదు.

[illegible]

ప్రతాప రవిశంకర్

రాలేదు.

బస్సులు ఆలస్యంగా రావటం, రద్దీ పెరగటం నాలాంటిచేతిపనివాళ్ళకు [illegible]గా ఉపయోగంగా, లాభ[illegible]కరంగా వుం టుంది. అందుకే నేనెప్పుడూ బస్సులన్నీ ఆలస్యంగా రావాలనే కోరుకుంటాను.

సిగరెట్టును దూరంగా విసిరాను.

ఒకసారి కళ్ళజోడు తీసి కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుని మళ్ళీ తగిలించుకున్నాడు.

ఉన్నట్టుండి చప్పుడు చేసుకుంటూ బస్సువచ్చి అక్కడ ఆగింది.... ఒక్క సారిగా జనం దానిమీదకు విరుచుకు పడ్డారు.

ఉలిక్కిపడి ముందుకు దూ[illegible] అ

డాబుగా వున్నతను. అతడివెనుకే నేనూ- ఒకర్నొకరు తోసుకుంటున్నారు. ఎవరో ఒకాయన సూట్‌కేసు అడ్డం పెట్టాడు. అంతా ఆయన్ని తిడుతున్నారు.

ఎవ్వరికీ జేబుల గురించి, పర్సుల గురించీ, జేబుదొంగల గురించీ, దొంగతనం గురించీ ఆలోచనే లేదు. అలాంటి సమయంలోనే ఓ ప్రయాణీకుడిగా వాళ్ళలోప్రవేశించి నేను అనుకున్న కార్యాన్ని సాధించి వాళ్ళనించి తప్పుకుని దూరంగా వచ్చేశాను.

వాళ్ళింకా నెట్టుకుంటూనే వున్నారు.

క్షణంకూడా ఆలస్యం చెయ్యలేదు నేను.

బయటకు వచ్చి రిక్షాలో ఎక్కాను. ఆ వూళ్లోవున్న ఓ ముఖ్యమైన సెంటర్‌కు బయలుదేరాను. ఇప్పుడు నా జేబులో ఆ పర్సువుంది. అందులో ఇరవైకిపైగా పది రూపాయల నోట్లు వున్నాయి. ఎన్ని వున్నాయో లెక్కించాలని అనిపించింది. ఐనా బయటకు తియ్యలేదు. ఇప్పుడు కాదు తర్వాత ఆ పనిచెయ్యాలి

ఇప్పుడు నేనుకూడా కూల్‌డ్రింక్ తాగొచ్చు. ఎన్ని సిగరెట్లయినా కాల్చెయ్యవచ్చు. రెండురోజులు ఈ వృత్తికి సెలవు పెట్టవచ్చు-

రిక్షా ఆగింది— రెండురూపాయలిచ్చాను. రిక్షావాడు చిల్లర ఇవ్వబోయాడు కానీ నేను తీసుకోలేదు.

ఖరీదైన హోటల్లోకి వెళ్ళాను.

రెండురకాల టిఫిన్లకు ఆర్డరు ఇచ్చి కుర్చీలో వెనక్కువాలాను.

నా ఆలోచన్లు ఎక్కడోవున్నాయి.

ఈరోజు నా అదృష్టం బాగానేవుంది. ఎందుకంటే ఇన్నేళ్ళుగా జేబు దొంగతనాలు చేస్తున్నా ఒక్కసారికూడా పట్టుపడలేదు. పోలీసు రికార్డులలోకి ఎక్కలేదు. ఇందుక్కారణం. నేను ఒకే ప్రదేశంలో లేక ఒకేఊళ్ళో స్థిరంగా వుండకపోవటమే—

టిఫిన్ తిన్నతరువాత రెండు కూల్‌డ్రింకులు తాగాను.

బాగుంది.

ఒక్కసారి అటూ ఇటూ చూసి పర్సు బయటకు తీశాను. తెరిచాను. పదిరూపాయలనోట్లను లెక్కించాను.

ఇరవైరెండు వున్నాయి.

ఇంకొంచెం చిల్లర వుంది.

మరో అరలో ఏదో ఉంది. వేళ్ళు పోనిచ్చి దాన్ని బయటకు లాగాను. అది ఒక ఫోటో—

దాన్ని చూడటంతోనే నా గుండె ఆగిపోయినట్లు అనిపించింది. సంతోషం కలిగింది— వెంటనే దుఃఖం కూడా కలిగింది.

అది నా చిన్నతనంలో ఫోటో— ఆ ఫోటోలో నా పక్కనే నా తమ్ముడు కూడా ఉన్నాడు.

నేను ఇంత కష్టపడి ఎవరి పర్సును కొట్టేశానో నాకు అర్థమయ్యింది .... నా తమ్ముడు పర్సును నేను కాజేశాను.

అతను— ఆ డాబుగా ఉన్నవాడు నా తమ్ముడే! చిన్నతనంలో ఎప్పుడో విడిపోవటంవల్ల దాదాపుగా ఇరవైయేళ్ళ తర్వాత వాడిని గుర్తించలేకపోయాను. అందువల్లనే ఇలా జరిగింది...

ఒక్క నిముషం కూడా ఆలస్యం చెయ్యలేదు.

పెట్టుబడి లేకుండా విదేశాలకు పోవడం ఎలా?

తెలివైన వ్యక్తులకు, విదేశాలకు పోవుటకు సామర్థ్యము లేని వారికి సమగ్ర మార్గదర్శకత్వము ఇవ్వబడును. స్కాలర్‌షిప్‌లు ఉపయోగించుకొనవచ్చును.

మూల్యము: రూ.40/–, పోస్టేజి: రూ.10/–

మెడికల్ ప్రాక్టీషనర్లకు & పెద్దవారికి మాత్రమే

ఎనటామికల్ సెక్స్ అట్లాస్.

రచన: డేవిడ్ హెచ్. ఖిల్లర్, యం.డి.

325 పటములతో—అమెరికన్ ప్రచురణ

వెల: రూ.30/– పోస్టేజి రూ.10/–

M/S. HIND CO. (B-28)
Book Centre,
S.N Puri, P.B NO: 7042
New Delhi-65.

బిల్లు చెల్లించి రివ్వున బయటకువచ్చి ఆ సెంటర్లో ఖాళీగా వున్న ఆటోరిక్షా ఎక్కి బస్టాండుకు వెళ్ళాను. ఆ స్టాపులో బస్సు లేదు. జనంకూడా ఎక్కువగాలేరు

కొంచెంసేపు అక్కడవుండి వెనక్కి తిరిగాను.

ఇరవైయేళ్ళ తర్వాత నా తమ్ముడు నా ఎదురుగానే కనపడినా గుర్తించలేకపోయాను.

నిజంగా దురదృష్టం... ఇప్పుడైనా పర్సులో ఆ ఫోటో ఉన్నందున తెలుసుకోగలిగాను.

మళ్ళీ నేను వాడిని కలుసుకోగలనా?

ఇంతకీ వాడు ఆ బస్సులో ఏ ఊరు వెళ్ళాడు? ఏ ఊళ్ళో వుంటున్నాడు? ఇలాంటి ప్రశ్నలెన్నో నాలో తలెత్తాయి.

ఆ డబ్బు నా తమ్ముడిదని తెల్సిన తరువాత దాన్ని నేను అనుకున్నట్టుగా ఖర్చు పెట్టలేకపోయాను.

ఆ సాయంత్రం కూడ చాలసేపు బస్టాండులో గడిపాను. ప్రతిమనిషినీ జాగ్రత్తగా పరిశీలించాను. అతనిమొహం నాకు బాగానే జ్ఞాపకం.... ఆ రూపం చెరిగిపోకుండా ప్రతినిముషం నా మనసులో గుర్తుచేసుకుంటూనే వున్నాను.

ఊరంతా తిరిగాను. ఎక్కడా వాడు కనిపించలేదు. గొప్ప నిరుత్సాహం నన్ను ఆవరించింది. ఆ తర్వాత నాలుగురోజులు వరుసగా నాతమ్ముడికోసం వెతుకుతూనే వున్నాను. ఐనా వాడు దొరకలేదు.

చివరికి నేనుకూడా నా తమ్ముడు ఎక్కిన బస్సునే ఎక్కి ఆ బస్సులో చివరి స్టేజీవరకూ వెళ్ళాను. ఆ వూళ్ళో కూడా రెండురోజులు తిరిగాను. ఐనా ప్రయోజనం లేదు.

వాడా మధ్యలో ఏదైనా వూళ్ళో దిగాడేమో! ఎలా తెలుస్తుంది? ఎక్కడని వెదకటం...

తిరిగి వచ్చాను.

రోజూ చాలాసేపు వాడికోసం

చూస్తూనే వున్నాను.

నాకు బాగానే గుర్తు. విడిపోయే ముందు ఆ ఫోటో వాడి దగ్గరే వుంది. విడిపోయిన తర్వాతకూడా చాలారోజులు నేను వాడికోసం ప్రయత్నం చేశాను.

ఎక్కడా దొరకలేదు.

మా అమ్మకూడా చనిపోయిన తర్వాత రోడ్డునపడి ఊరువదిలిన మేము ఎక్కడో ఒకవూళ్లో జరుగుతున్న సంబరంలో- జన ప్రవాహంలో విడిపోయాము. అంతే. మళ్ళీ కలుసుకోలేదు.

నాకు చిన్నతనం రోజులు ఒకటొకటిగా గుర్తుకువచ్చాయి. నాపట్ల తమ్ముడి ప్రేమ గుర్తుకురాగానే కన్నీళ్ళువచ్చాయి అలాంటి తమ్ముడి పర్సునే కొట్టేశాను చివరికి.

ఆఖరికి నా వృత్తే నా తమ్ముడిని నాకు తెలియజేసింది. నేనుమరోవృత్తిలో వున్నట్టయితే నా తమ్ముడిని ఈ జన్మకు చూసే అవకాశం వుండేది కాదేమో!—

నెలరోజులు గడిచాయి.

ఆ రోజుకూడా ఉదయం పదిగంటలు అవుతున్నప్పుడు బస్టాండుకు వచ్చాను.

దూరంనించే నాకు అతను— అవును- వాడే— నా తమ్ముడు డాబుగా కనిపించాడు.

తివ్వన పరిగెత్తాలనిపించింది. నడక వేగం పెంచాను. మరోరకం దుస్తులు వేసుకున్నాడు! ఐనా గుర్తించగలిగాను.

కళ్ళకు అవే నల్లని అద్దాలు, విలాసంగా సిగరెట్టు కాలుస్తున్నాడు. ఐతే అక్కడ జనం రద్దీలేదు. ఒక్కడే నిలబడి వున్నాడు.

"తమ్ముడూ" అని కేక వెయ్యాలనిపించింది. కానీ వాడు నన్ను గుర్తిస్తాడో లేదో తెలుసుకోవాలి.... నేనెవరో, వాడెవరోతెలియచెప్పాలిముందు అనుకున్నాను.

దగ్గరగా వెళ్ళాను నవ్వుముఖంతో-

వెళ్ళి జేబులోనుంచి పర్సు బయటకు తీసి "ఈ పర్సు మీదేనా?" అనడిగాను.

అతను ఆశ్చర్యంగా "అవును. ఇది మీ దగ్గరకు ఎలా వచ్చింది?" అన్నాడు చేయి ముందుకు పెట్టి-

అందులోనించి ఫొటో బయటకు తీస్తూ "చెప్పుకోవాలంటే సిగ్గుగావుంది. ఐనా ఫర్వాలేదు. దీన్ని నేను కొట్టేశాను. ఈ ఫొటోనిచూడు. ఇందులో నీపక్కనే వున్న ఈ మనిషి ఎవరనుకున్నావ్? నేనే నీ అన్నయ్యను... నువ్వు నా తమ్ముడివి" అన్నాను సంతోషంతో కూడిన తడబాటులో-

ఫొటో నా చేతిలోనే వుంది.

అతను పర్సును అందుకుని డబ్బు చూసుకుని దాన్ని జేబులో పెట్టుకుంటూ ఇలా అన్నాడు:—

"సారీ- ఈ పర్సును ఎప్పుడు ఎవరిదగ్గర కొట్టేశానో గుర్తురావటం లేదు"

నేనొక గొప్ప అగాధంలోకి జారిపోతున్నట్లనిపించింది. O

Edited & Published by V Leelavathy Raghaviah at 1-8-519/11, Chikkdadpally Hyd 20 -& Printed by P Ramakrishna at Raghava Printers, 1-8 4/1/1, Chikkdadpalli Hyderabad 20